

Sy-li spěwat,
Pilnje dželaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swérnje dželaš,
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njeđzelske łopjeno

W Budyschinje

29. novembra 1931

Bauzen

Samolwity redaktor farar Wyrzac w Roskacizach. — Čištčez a nallad Smolerjez lnhiczišczechetnje a kniharnje, sap. dr. i wobm. rul. w Budyschinje
Wutbadža kóždu šobotu a plačči šchwórczlětnje 108 kóthč pjenježtow

1. njeđzela adventa.

100. psalm.

Stoty psalm je polny wjebokleje pobožnosće, je šo jabłowak pschi džaknych woporach w templu w Jerusalemj. Kjanosć templa a jeho wrotow a pscheddworow mamy psched wozjomaj, hdyž šebi na Boži lud myšlincy, kotryž tuta šwjatniza a krašne Bože šlužby w njej lubowasche a templ pjełnješche. Šwjatanje žylyho luda, kaž by žyly šwět tu šastupjency był, kóždu dušchu do wjebokleje radošće pošbchowasche.

Tutno templ wjazny nješteji. Datno je wutupjency. Me štoty psalm njeje ničšo šhubit wot šwojeje wjebokleje, ně, wón je po wščem šwěće čahnył, a w štotyžakach žytkujow w nowej polnosći a mozy šchesežijanskeho ducha tutón džakny psalm dale klineži.

Na přeni advent šu štoty psalm položili. Bože šjewjenje w Šhrystužu, kiž je jako kral čzešće poštrawjency i tutym wrotami šacžahnył, je nam nowy templ natwariko, w kotrymž i hišcže wjetšchej radošću Božu hnadu šhwalimy. Woprawdže i wjetšchej radošću! Šichetož hdyž je šchesežijanska wěra na puczu, žyly šwět ša Šhrystuža došhwacž, šchtož tola židowška wěra je šwojim nješchceželštwom pošhecžiw šnješej nješamóže, je w šchesežijanskih žytkowach škerje móžno, žyly šwět š wjškancju a juškancju psched jency šnješom a Bohom wodžicž.

To je šnamjo wěšćeje a šylneje, nješhabłazeje wěry, šo šo na Bosh wjebelimy, šo je šradowanjom psched jeho woblicžo pschindžemy, šo špóšnajemy, šo wón Bóh je, kiž je naš štworit a je šebi lud mješ nami wujwolit, lud šwětka a hnady, kotryž jemu šluži a na njeho wšchitku nadžiju štaji.

Džakowanje šnuje kóždeho, šo Bože mjeno šhwalit a šo radu w Božim domje je šwojim ludom psched Boha štupi.

Je to móžnacštwow a čzešćelakomnosć, šo na to myšlincy, ša tym štejimy, to ša pschichodne najšepšche šbože wšcheho šwěta wobhladamy, šo wšchitkón šwět do Šhrystuža wěri? Šo žana hinajšcha wěra do Boha žaneho prawa nima porňjo našchej, kotraž jenož na Šhrystuža twari. Šsu tajžy, kotřiz drje něšchto Šhrystužkomeje wučžby rodža, ale šewak po šwojej mudrošći šebi šwoju nabožinu šestajeja. Pschi tajšim pscheshchowanjcu čžlowješćeje wučženosće wšcho na čžlowjela a jeho počžinki natwarja. Pschi tym na to šabudu, šo wobohi čžlowjek je njebjeskeje pomozny potrebný, kajž na tajše šhujaze wawšnje we Šhrystužu mamy, w šchizowanym Šbožniku. Šnješ je doštry, a jeho doštrota traje wěćžnje a jeho prawdošć wot naroda do naroda.

Šchto to „šwobodni myšlerjo“ wšcho mudruja! Šchto pomaha šwobodnosć myšle, hdyž wopak myšla? Kajš je to pucž, po kotrymž čžlowjek do šwojeho škaženja běži? Našpomimy jenu tajku wopacžnosć! Mudruja pošhecžiw štworiczelej, šo pošafuju na wobehubluwaze hory, pschi kotrychž tyžazy ludži šrudny kónž namafaja, a na puščžiny, hdyž ničšo njerosče ša šłódných ludži a mrežazu šwěrinu, a maja ša wěšće, šo žadny Bóh byčž njemóže; tón budžišche tajše nječžinił. My pražimy, to šu Bože potajštwowa. Wšchako dhybja wšchitžy wumrečez, a žyly wopacžne drje njeje, na Boži šud pschi katastrofach myšlicž!

Šchtož pak je došhe čžahy i potajštwom ša wěryžyžy wučženyž, to móže šo ššóncžnje wujakšnicž, a tak doštrawamy škladnosć, Bože škutki žyly derje šakitowacž, jich mudrošć dopoštšacž. Šak šo ma i Wěštwom a i puščžinu? Maja wážnu šluž-

bu, bjes kotrejež by wjcho žiwjenje na jemi njemóžne bylo! We powětšje dyrbi něšto procha bjež, tón wětry j puščzinow do wšchěch kónčin noscha abo woběnbliwaze hory do wyškosće wustorkuja. Na kóždy najmjenšči prošć so powěščeja wodowe kapki, tať nastanje deshečiz. To so wuczeni móhli dopokajac. Snajmjenšča je wěste, so je wjazy deshečizka móžneho j pomozu tuteho šaproschenja powětra. Njemóža tať wščitke potajnstwa so skónčnje rosjažnic? Do čaža budžic je wopak! Tuž reka, so j krotkosću čłowjeskeho rojuma špokojic.

Tať piči tym wostanjeny, so do wšchěch kónzow šwěta nježemy šwoju kšesčizjanski wěru j wštanjom: wšfajeje Anjelej wšchitkón šwět!

A to je přenja poutoz k nowemu šbožu ludow. Šamjen.

Adwent.

O póječe, šhromadžeče so, wšchitke ludy!
 Š nam njebieski kral šnowa pschihadža,
 So by wón tudy jahnať hěchom bludy
 A čžemnosć, kiž naž wšchudže wobdawa.
 Měr, hnadu, šwětlo ja wšchěch ma,
 Šdžež wutrobny tež rad so jemu wotewrja.

Chže j nami mječ jow pscheczestwo najwuššče,
 Kiž je šam Bóh a Anjes wšchej' kražnosće,
 Našch Wumožnik tam, hěžež wón nam'ka dušče,
 Po měrje j Bohom šebi žadaze.
 Wón j hrěščneju nudy wšpomnja
 A škeho nješcheczela šwjastki rošwajaja.

Tuž chžemy Jesušeja ja wobudjenje
 Jow pschihotowacž šwoju wutrobu!
 Šsyn Boži dawaj dušchi wšschewjenje,
 Tež móž a troscht we wšchitkim hěženju.
 Wón šam nam dobry pastyr je,
 Kiž šwoje šadto nanajšepje šchituje.

O wopomin: Kóždy džen dže twojoh' šboža
 Je nětko runje prawy škladny čžaš,
 Šdžyž wo wutrobny kapa lubošč Boža
 A prošy naž na wěčny, šbožny kwaš.
 Šchtóž šchrysta k šebi njewošnje,
 Na šudnym dnju tón psched nim wobštacž njemóže!
 Š. Š.

Tež adventski pschihot!

Kať to mēnjene, pŕtnješch hnydom.

Dom ja mlodžinu blisko Barlina došta list proletariškeje šwobodosnyšleneje mlodžiny. W tutym wona šdželi, so chže j něhdže 40 hacž 50 mlodostnyimi wot 24. dezembra hacž do 1. januara po pucžu bjež, a so praschěšče, hacž je dom ja nju prošny. Ša pišne džela žada šbi wošebity rum šama ja so, kotryž by kóždy d' en wšhla wužitwacž.

Tuť list je aparatom ja wšpjetowanje špiža pižany. Tuž drje so njemylišch, so šu tež druhe domy a hospody tajke pižmo dostale. Žyla wěž je tajka, so nastawa myšl, so chže šwobodosnyšlena proletariška mlodžina hodowny čžaš wužicž ja wšstupowanje pscheczizwo hodam wošebje a pscheczizwo nabožinje dozyla. Pod šwojim „pucžowanjom“ šhowa wona po wšchěm šdacžu něšto čži, čže druhe. Na to pokajuje tež špodžiwne praschenje ja wošebitym rumom ja pišne džela. Ša čžo trjeba šchtó, kiž pucžuje, kóždy d' en wošebity rum ja pišne džela šam šašo.

„My wocžafujemy“, piše „Šatka Ewangelška Škorespondenza“, kiž so boji, so so tuta propaganda wošebje pscheczizwo wješnemu ludej mēri, so čži, kotryž maja samokwjenje, tajke wotpohlady, jeli so bjechu tu woprawdže byle, šnjemóžnja. Na kóždy pad pak mamy my na wšach wocži a wšchi wocžinjecž a šedžbowacž, so so nam ani hody nješkaža ani našcha kšesčizjanska wěra njewuhani, so so tež nihtó j našchich wješnjanow, njech šu mlodži abo stari, njeda šawjesč a šašlepč a tať so wujebacž wo najšepšče, šchtož hiščeže mamy. Wšchetož našche wšy wabja hjesbóžnych, dofelž šu tu hacž dotal hiščeže powšchitkownje šwěrne wštale a mērne. — Šacž kóždy jenotliwž w nich tež, to je druha wěž.

Šandrij Šejlerjowy pomnik we Łazu.

W čžizle šmjertneje njedžele pokajachny Šandrij Šejlerjowy row j nowym kamjenjom a našpomnichny, so šu Šserbja tam 30. augusta tutoho šeta našchemu šlatwemu pššnerjeje pošwjećili pomnik. Wo wšchě rošprawje je šlowom a wobrašom wobšchěrny našch šerbški „Wšchedženak“, kotryž je so se Šsmolerjež knižicžišchčěrny j Budyščina na pucž do Šserbow nastajil. Š wobrašej rowa pschidamy nětk dženzka wobraš noweho rjaneho pomnika. Wobraš a hiščeže bóle pomnik budže so nam lubicž, a někotryžkuli da so wot woběju radlubje nawabicž, so tať bórny hacž móžno, žyle wěšče pak, da-li to luby Bóh, k šetu nastajicž na pucž do Łazu, a tohorunja, šebi wšacž Šejlerjowe špěwy, so by so j nimi wšschewil a radował, a tohorunja, šebi položicž k hodam pod šchtom nowu protyku, šotraž nam nimo tuteho Łazowškeho šwjedženja telko pššneho podawa. Š. Š. pššni tam na kónzu šwojeje rjaneje rošprawy w rónčžach:

Łazo, Šejlerjowa wješka mala,
 po wšchěch Šserbach dže nětk twojaj šlatwa!
 Šklincžala hěžež Šejlerjowa šera,
 štajila je pomnik twojaj šwěra.
 Š wutrobu šy šerbškeho ty kraja,
 wšchitžy Šserbja wulki džak čži praja.
 Łazo, j pomnikom šy čžesčizil šebje!
 Šandrij Šejler šhladuje na tebje!

Sa bibliju.

Sa Bibliju! prajimy a pischemy „Bibliju“ „wulke.“ Sserb jenož maŭ liczbu słowow i wulkim piškmitom piške. Pšchijejmy do tutnych tola tež „Bibliju“. Njemóžemy tuto słowo „wulke“ doŭcz piškacž! —

Tola tole njebë poprawom to, ſchtož chzynchmy prajicž a piškacž, ale widzecž ſanjehanje a maŭ waženje Biblije mjes Sserbami a widzecž, ſo Sserb kóždeje nowiny a kóždeho cžaſo piška mjeno „wulke“ piška, wunuſuje nam tuto žadanje, ſo bychmy „Biblija“ ſe ſnutſtownych a ſe ſwontownych pšchicžinow „wulke“ piškali. —

Sa Bibliju — a wo tym chzynchmy něſchto piškacž — ſtutkujaja kaž wëmny, wſchelake „Bibliſke towařſtwa“. Wone ju piſcheložuja do zuſnych rěczow, ju cžiſchcžja, ju piſchedawaja, roſſchërjeja. To cžini n. pſch. to najbóle ſnate wukrajne towařſtwo: „Britiſke bibliſke towařſtwa“, to cžini tež n. pſch. naſche: „Saſke hłowne bibliſke towařſtwa.“

Nimo tutnych towařſtwow mamy w Němiſkej hiſchcžje jene woſebite, na kotrež chzemny tu poklaſacž: „Deutſcher Verein für Bibelverbreitung.“ Wono bydli w Düſſeldorfje. Wono ſo njeſabëra i piſchedawanjom Biblije, ale kaž praji, je jeho ſamer: ewangeliſazija, darmotne roſdawanje Biblije a dže-low Biblije a tohorunja bibliſkich ſpruchow a wobrašow atd. Towařſtwa chze je ſwojimi darami tam Bibliju piſchinjeſč, hdžež ſnadž hewaſ njeby pſchiſchka.

Wono dawa ſwoje knihi ſwojim ſobuſtawam a ſpěchowarjam, kotſiž lětnje 4 hr. a 2 hr. piſchinoſchka pſlacžja; to móžeja jenotliwe woſobny abo towařſtwa abo woſadny bycž. Pſchedywſchëm chze wono podpjeracž towařſtwa a jenotliwnych, kotſiž ſa ewangeliſaziju mjes ludom ſtutkujaja, t. r. ſa to, ſo ewangeliſka wëra a myſl w ludu ſažo bóle a bóle wotucžji, a ſo ſo lud bóle a bóle wróczi k ewangeliſtemu žiwjenju, kotrež ſwoje mozy cžerpa a ſwoje pucžniki bjerje i Ewangeliſka, ſe Biblije. —

To je bjes dwëla i najnuſniſchich nadawkow jedyn. Tehodla wo nim a jeho ſpěchowanju tu něſchto. A tuto něſchto njech je ſame fruſch ewangeliſazije.

Ty a twoja rěč.

Něſchto tež ſa ſapocžatſ zyrſwiniſcho lëta a ſynty a ſa cžaſ do hód je pëſen, kotruž „Sserbſki Zajnik“, ſerbiſki ty-dzenik naſchich delnjolužicſkich Sserbow, kiž ſo tež w Ssmolerjez cžiſchcžerjni cžiſchcžji, w ſwojim 37. cžiſle tuteho lëta woſjewi. Wëſo je to, ſchtož pëſen praji, ſa piſchezo prawe, ale runje nětkole je piſchihódny cžaſ, ju tež tu woſjewicž; a to cžinimy zpletaſ, kaž bë tam woſjewjena; kóždy Sserb ma drje telko ſajima ſa najchich Delnjolužicžanow, ſo ju cžita a tež dorofumi.

Cžehodla je piſchihódne, ju runje nětkole woſjewicž? S jich wjele pſchicžinow tu tute: Nětkle ma tež tón, kiž do dželonjemjerjow njeſluſchja, ſhwile, něſchto wjazy cžitacž; ſo kóždy tež hewaſ něſchto cžita, to ſo ſamo wot ſo roſumi; hewaſ piſchihódne tola i cžaſa a ſwëta. — Sapocžatſ zyrſwiniſcho lëta dopomni kóždeho na zyrſkej a ſchtož k njej ſluſchja, a k njej ſluſchjeja ſa Sserba Bože ſlužby, ſpëwarſke, modlerſke knihi, nabožne ſopjenka, kaž naſche „Bomhaj Bóh“ — w ſerbiſkej rěcži, w macžernej rěcži, kaž dozwa ſerbiſka rěč. Njedžiwam ſo, hdž mi wótrje wotmoſwiſch: „To ja ſam wëm! To njetrebaſch haſle tu ſchmóracž!“ Ale lubicž ſebi to njedam, doſelž jich — Bohu budž to wuſtoržene! — Sserbow je wjele, kotſiž to paſ njewëdžja, paſ nochzedžja wëdžecž, paſ to wëdžo tola hinaſ cžinja. — A „a ſpivajſch twoju rěč?“ Druhi wudawſ

nowych ſerbiſkich ſpëwarſkich je hotowy, a to we wſchelach rjaných družinach — t. r. wëſo jenož, ſchtož ſwjaſt a rëſ a wudëbenje naſtupa, wobſah je pola wſchitkich družin ſamžny — a cžaſa na ſpëwarjom; a Sserbja njeſſu ženje hiſchcžje ſwoje ſerluſche jenož w Božim domje ſpëwali, ale tež domach a woſebje w adventſkim a hodownym cžaſu, kaž potom tež ſažo we poſtnym. — A hodowny cžaſ praji: Hdž „lubujſch twoju rěč“, wobradžicž ſwojim lubym něſchto ſerbiſke pod hodowny ſchtom. Wëſo tež ſebi ſamemu, tomu ničo njeſadžëwa. — Tola nětk pëſen ſamu, kotruž je J. Roſcha podal.

Ty a twoja rěč.

Sy ty Sserb,
Lubujſch twoju rěč?
Abó by ſerp
a rězoſch ju piſchecž?

Sy ty Sserb,
p o t e d a ſ ch twoju rěč?
Abó by ſererb
a namajſch ju wëž?

Sy ty Sserb,
a z h t a ſ ch twoju rěč?
Žarž ako terp
twardo ju piſchecž.

Sy ty Sserb,
a ſ p i w a ſ ch twoju rěč?
Jo, ja ſom Sserb
a wóſtam jo piſchecž.

Sy ty Sserb,
Togo ſe chwal:
Bog ſam jo ſchi
d w ë r ë z h d a ſ !

J. Roſcha.

S 63 lëtami do noweje ſlužby.

W naſchim cžaſu piſchihódneſch wſchaſ hewaſ i 63 lëtami do njewólneje abo dobrowólneje wuſlužby. Ale tu, na tutnym woſebitym polu džëla, je to hinaſ, na polu ſ w o n t o w n e h o m i ſ i o n ſ t w a. Hdž hewaſ ſkoro wſchudžom rëka: Žane džëlo a dželaczerjow wjele! rëka to tu runje nawopaſ: Wjele džëla a maſo, maſo dželaczerjow!

Tohodla je ſaſſki ſaraſ Müller, kotruž je ſobu mjes miſionarami, kotſiž ſu ſchecžijaniſku zyrſkej mjes Wadiſchagga-ludom ſažoſili, Europu ſažo wopuſchcžil a do Afriki ſchoſ. Wón je tam hižo dojeſt a i nim jeho mandželſka.

Senior Raum, wjednik afrifaniſkich miſionarow, dyrbjeſche po doholëtnym ſtutkowanju w Kaſiſchej Afrizy na dowo- lenzu hič; tuž by tam wulka woſada cžornuchow bjes wjednika byla, doſelž tu ničto njeje, kiž by ſaſtupicž mohſ. Tutomu nje- doſtatkej chzynſche ſaraſ Müller ſadžëwacž a ſtupi ſažo do miſi- onſkeho džëla tam w dalſim afrifaniſkim kraju pſchi horiſkach Kilimandiſcharo, hacžrunjež je hižo 63 lët ſtarj.

Tajka luboſcž ke ſnjeſowemu miſionſtwu a tajka nuſa ſnjeſoweho miſionſtwa njech naſ nawabi, ſo piſchi wſchej nuſy a ſhudobje njeſabudžemy na naſche Dwiſcžaniſke miſionſtwa. Tuto trjeba ſa tuto lëto hiſchcžje wjele pomogy a cžaſa na to, ſo wuſhadžaze lëto jemu hiſchcžje mnoho darow ſa jeho wulke džëlo na polu ſnjeſoweho miſionſtwa piſchinježe.

Na pomoc.

Na pomoc! Tuto hečko njezmě ho nětkle i našeho kopjenka šhubic, hdyž tola wšchudžom wšchitto po pomozu woła. — W tutnych dnjach bu našcha kedžbliwošč sžožen na sastaranje dróhowarjow a na domy a hospody sa dróhowarjow — Sserb hewat praji: wandrat, handwerksti, prosche. — Sapoczatk novembra seńdu ho w Drježdžanach swjastki Němiskeje, kotrež ho i tutym spomožerškim džěkom saběraju. So tuczi nam hobu najbóle šnaczi potrebni nětkle w čašku nusu tež pomozu trjebaju, wožebje sa pschěbnytk a pschenozowanje, pschida rad kóždy a tuž podpjera džělo naspomnjennyh prózowarjow na tutym spomožerškim polu.

Zurfej a stat.

Bjesbóžni dury do kraja a luda. To jemi ho tež w Sakskej bóle a bóle, tež we Łužicy. Na pschiklad blyšchich je Žitawskich stron to a tamne, šchtož czi to wobrucza. A šchto je tu a tam we Łužicy tohorunja dopokash ja to namakal? Jeli so šchto je, tón ho i tym njetaj, ale daj so na jzarne. W tutym bēdženju i bjesbóžnymi dyrbi kóždy fšchěsčijan wēdžec, kaš dalošo hu wójšča Antikhrysta postupite a kaš wojuja. A hdyž to tež nastroža, je to jenož dobre. So bychy ho wšchitzy hromadze taš nastroželi, so wotucza i drěmanja a i liwofscze a i bjesmyšlnofscze, — ale niz, so bychy nětk i lutej bojosčju fšchepotali a sadwělowali, ně, so bychy postanyli a ho wobronili i nowe wěru a fšwěru a wšchudžom a stajnje po lutheršku wusnawali woboje:

Šty stary nje-pscheczel
By naš rad pórjecz chyd.
Wón jara móžny je
A ma došč lefnowscze.

Me paš tež:

Muž prawy sa naš wojuje,
Bóh jeho i bitwoje wabi.
Hdyž šchto joh' póšnacž chze,
Wón Jesuž Khrystuž je,
Anješ, móžny na wójškach,
Šaj Bóh na njebjěkach:
Tón dyrbi wěscze dobyč.

Š Bolharškeje ho tohorunja pišche, so hu tam bjesbóžni wožebite towarštwow šaložili, kotrež dyrbi Bolharšku sa bjesbóžnosčz dobyč. Š pschedydu je kommunistiški šapóštanž. Tutón bē prjedy měšnik orthodognej zyrkwoje. Tuta paš je jeho, jašo ke kommunistiškej stronje pschistupi, i zyrkwoje wusamknyta. — A w Ruskej? Tam torhaja nětkole šlawnu kathedralu našeho Šbóžnika. Na jeje měštno chzedža tam stajicž wulki škowjet-palaz. Tutón dyrbi byčz taš rjez pomnik atheištiskeje abo bjesbóžnej ruseje revoluzije w Moskwoje.

Wšchelate i bliffa a dalofa.

Nowe powjedanczko šapocznyjemy přenju njedželu dezembra. Powjedata a napišata je nam je nam hižo derje snata špišaczelka Khrystina Rohowa w šlowškej rěči. Š jeje pjera mamy w šerbškej rěči hižo wšchelate kaž: „Špokojene žedženje“, „Wotrocžt“, a druhe, kotrež kóžde w Šserbškej knihařni jašo mašu knižku dostanjecze, pschihódnju sa hodowne blido tuteho lěta, tróžny pschihódnju: je tunja, je šerbška, je tajka, so nam runje něšchto ša tutón czežki čaš praji. Tež wo nowym powjedanczku płaczi, so móže nam wjele prajicž sa čaš našcheje wulkeje nusu. Tuž šebi myšlimy, so budže ho wšchěm lubicž a so budžecze so rad cžitacž. Tuž paš nawabeče tež druhich hišchě, so bychy so tež cžitali a šebi dožnyta našche kopjenko šfalsali. Šchtož na

druhim měštnje wo šobudželaczerjach našeho njedželnika pišachmy, to ma ho tež wo cžitarjach a cžitarčach wuprajicž. Š Šserbja a Šserbowi tuto kopjenko woteběraju a cžitaju, i tym šluža šobu nadawkej, kotryž našche kopjenko ma. A tutón je wulki a rjany a je dwojaki: Njedželnik „Šomhaj Bóh“ chze šlužicž Khrystušowemu kraleštwu tu na šemi a našchemu Šserbštwu. Čzim wjazy ma cžitarjow, čzim šěpje móže tutón dwojaki nadawš wufonjec. Čzim wjazy tuž wy, czešczeni cžitarjo, a wy, czešczene cžitarci, kopjenko cžitacze a roššchěrcze, čzim wjazy dželacze wy šobu sa Khrystušowu zyrkej a sa Šserbštwu. Tuž wostancze šwěrnj našchemu kopjenku a došhwajcze jich wjazy Šserbow sa njo; wšchaf ma tola kóždy, kiž kopjenko šfaja, wěšte dobre i toho, kaž drje je tola powšchittownje snate; płaczi ho tola sa pad šnjereče wěšty pjenjes. — A, lubi cžitarjo a lubi cžitarci, budže šdobom tež šobudželaczerjo a šobudželaczerki, n. psch. taš, so ho postaracze, so roššprawa wo naškim wošadnym šwjedženju do kopjenka pschidže, abo so ho tež ras wošewi historija wšchěje wošady abo našeho Božeho doma, po móžnosčzi i wobrasanti; runje tole je ho powšchittownje jara špodobašo a redaktor je napominany, dalšche tajke historije wošewicž. Šaj, ale šaf, hdyž i wošady ničšo njedostanje? A hdyž šami něšchto macze, pišajcze; tež tešny pišajcze, hdyž ho Wam něšchto njelubi, šchtož je we kopjenku bylo wošewjene.

Šistowanje.

Š nowym zyrkwinym lětom šapocznyje našch njedželnik je nowym šapikom šwojich šobudželaczerjow. Wšchěm, kotřiž hu šobudželali, ho wutrobnje džakujemy; šdobom paš wusnajemy, so je našche kopjenko „Šomhaj Bóh“ žyle wěscze wjazy šobudželaczeje lubofscze hódne hacž ho jemu wopokashuje. Wono chze šlužicž Božemu kraleštwu a Šserbam. To je powšchittownje snate. Tutej dwě mozy paš — a tu drje njetřebamy žaneho šlowcžka wjazy šhubicž?! — štej tej, šotrymajž ho kóždy, kiž Jesoni Khrysta kraleštwu lubuje a šwoje Šserbštwu runje taš, podwoli, a tohodla hinaš njemóže, hacž šobudželacž a pschinoschowacž, so by bylo „Šomhaj Bóh“ njedželnik a wošadnik našich Šserbow w Sakskej a Šruskej. Tuž podawajmy, šchtož do kopjenka šlušcha, njech přědowanje abo natwarjazy nastawš, njech powjedanczka, njech nastawki, njech roššprawy, njech šerlušche. Ššchi tutym pschlednim, šerlušche, chzemy wuprajicž, so ho wješelimy, so mamy nimo šfkladnoštnych šerlušcherjow dweju, šerlušcherja a šerlušcherku, kotrež hušo a porjadnje pschinoschujetej. Ša to ho wožebje tu džakujemy; je tola pěščen a šerlušch wožebite džělo, kotrež njeje sa kóždeho. Me roššprawa a podobne, to je něšchto tež sa njewuštojne pjero, hdyž ho nišchón druhj njedopomni, roššprawy podacž. Tuž njech ho prawje wjele ježele redaktoraj do Šošacžiz — Šostitz, Šost Weišenberg — abo njech ho w Šsmolerjez knihařni sa njeho wotedama. W Šošacžizach dyrbi wšcho najpošdžičho pōndželu prjedy byčz; roššprawy a přědowanja móžeja ho tež hnydom w cžišchěrnj wotedacž, a to hacž do wutory dopokdnja. Wšcho druhe ma redaktor dostacž prjedy hacž ho cžišchězi. Šdyž je šwjaty džěit w bēhu tydženja, ma wšcho hižo najpošdžičho pōndželu rano w cžišchěrnj byčz, taš na psch. sa hodowne cžizko. Taš tuž do džěka sa Bože kraleštwu a Šserbowštwu!

Redaktor.

W. we W. sa 2. advent. — R. w B. sa 3. advent. — W. w S. sa 4. advent.

Šchwórtk 10. dezembra dop. 1/210 hodž. budže bližicha šerbška hłowna konferenca. Dalšche wo dnjowym porjedže budže ho na nowy tydžen wošewicž.